

Ο δρόμος προς την κόλαση

Προ ημερών θυμήθηκα τον Chris Rea. Αυτόν τον σπουδαίο καλλιτέχνη το έργο του οποίου εκτιμώ απεριόριστα.

Αυτή η θύμηση είχε κάτι το διαφορετικό από μίαν απλή αναπόληση. Ήταν σαν εκείνες τις θύμψεις που αυτονομούνται στο νου, σχεδόν σου επιβάλλονται, γιατί έχουν κάτι ξεχωριστό να σου πουν. Να σου προσφέρουν μίαν άλλην προσέγγισή τους. Μία διαφορετική ανάγνωση των πραγμάτων.

Έτσι, λοιπόν, ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα, ανάτρεξα σχεδόν ενστικτωδώς, σε ένα από τα πλέον διαχρονικά και αναγνωρίσιμα τραγούδια του, γι' αυτό και τόσο επίκαιρο· Στο «Road to hell» (Ελληνιστί «ο δρόμος προς την κόλαση»).

Για να μην μακρηγορώ... Σε ένα σημείο του τραγουδιού, οι στίχοι είναι αποκαλυπτικοί, καθώς στη στιχομυθία της νεκρής μάνας με τον γιο της διαμείβονται τα εξής:

Είπε, “Γιέ μου, τι κάνεις εδώ; Ο φόβος μου για σένα με κάνει να στριφογυρνάω μες στον τάφο μου.”

Είπα, “Μαμά, ήρθα στη κοιλάδα των πλουσίων, για να πουλήσω τον εαυτό μου”

Είπε, “Γιέ μου, αυτός είναι ο δρόμος προς την κόλαση”...

Δεν το κρύβω ότι, κυριολεκτικά, συγκλονίστηκα όπως μέσα μου δημιουργήθηκαν κάποιοι πολύ συγκεκριμένοι συνειρμοί και οι οποίοι συνοψίζονται ως εξής:

Έφερα, λοιπόν, στη θέση της νεκρής μάνας την ιδιαίτερη πατρίδα μας, την Ελλάδα. Και στη θέση του γιου, τα παιδιά της, του πολίτες, εμάς. Τους πολιτικούς και πολιτευτές μας καθώς και ανθρώπους κάθε μετερίζιού.

Και το πως -κάποια εξ αυτών- σπεύδουν με ελαφρά την καρδιά, ιδιοτελώς ή εμπαθώς πίσω από τους πλούσιους της οικουμένης και τους ισχυρούς προκειμένου να εξασφαλίσουν την εύνοια τους.

Και προκειμένου να το επιτύχουν αυτό, το πόσο δείχνουν διατεθειμένοι να ξεπουλήσουν ακόμη και τον ίδιο τους τον εαυτό, ήτοι την ιδιοσυστασία τους. Ειδάλλως, δεν γίνονται αποδεκτοί. Η άρνηση εαυτού αποτελεί προαπαιτούμενο της λυκοφιλίας τους... ή οικειοθελής πράξη υπερβάλλοντος ζήλου και πλειοδοσίας...

Αυτός είναι ο δρόμος προς την κόλαση. Αυτή είναι η σύγχρονη κοινωνικοπολιτική κόλαση μας.

Τούτοι οι στίχοι καλό είναι να προσεχθούν, καθώς αισθάνομαι ότι εύστοχα περιγράφουν και αντικατοπτρίζουν την ψευτο-πραγματικότητα μας. Και το πόσο πήραμε τη ζωή μας λάθος (άνευ άνω τελείας).

Καλή και ευλογημένη η νέα χρονιά!

Γεώργιος Κ. Τασούδης

Θούριο Ορεστιάδας

Ποιητής